NORAKSTS

Lieta Nr.142242811
143/AA43-1226-13/19

S P R I E D U M S
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2013.gada 18.februārī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnesis referents M.Vīgants,
tiesnese I.Kaļiņina un tiesnese R.Paegle,

rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta pamatojoties uz *A.Z.* pieteikumu par Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes priekšnieka vietnieka p.i. 2011.gada 25.jūlija lēmuma Nr.345 atcelšanu (protokols-paziņojums Nr.PD413310) atcelšanu, sakarā ar *A.Z.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 28.marta spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas patruļdienesta rotas jaunākais inspektors 2011.gada 11.jūnijā plkst.12:52 sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PD413310 (turpmāk – Protokols).

Protokolā konstatēts, ka 2011.gada 11.jūnijā plkst.12:50 *A.Z.* vadīja transportlīdzekli Opel Astra ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* (turpmāk – Transportlīdzeklis) pa ceļu Jelgava-Dobele-Annenieki, Jelgavas virzienā, Bērzes pagastā ceļa 21km, apdzīvotā vietā „Šķibe" (ceļa zīmes Nr.518 darbības zonā) ar braukšanas ātrumu 102km/h, kur atļautais maksimālais braukšanas ātrums ir 50km/h. Ātrums fiksēts ar ierīci „ISKRA-

1” Nr.13197D (turpmāk – Mērierīce) ar pieļaujamo kļūdu +(-) 3km/h. Minimālais iespējamais braukšanas ātrums *A.Z.* vadītajam Transportlīdzeklim ir 98km/h, kas pārsniedz atļauto braukšanas ātrumu par 48km/h.

Transportlīdzekļa vadītājs pārkāpis Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi” (turpmāk – CSN) 114.punkta prasības.

Pārkāpuma izdarīšanas vietā policijas amatpersona pieņēma lēmumu Nr.VP2/PD413310 (turpmāk – Sākotnējais lēmums), ar kuru *A.Z.* par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Latvijas APK) 149.^{8}panta četrpadsmitās daļas pārkāpumu uzlika naudas sodu Ls 100 apmērā.

Sākotnējo lēmumu *A.Z.* apstrīdēja augstākā iestādē.

[2] Ar Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes (turpmāk – atbildētāja) priekšnieka vietnieka p.i. 2011.gada 25.jūlija lēmumu Nr.345 (turpmāk – Lēmums) Sākotnējais lēmums atstāts negrozīts.

Iestādes lēmumā norādīti šādi apstākļi.

A.Z. ir iepazīstināts ar protokolu saskaņā ar Latvijas APK 260., 269. un 270.panta prasībām, viņam izskaidrotas tiesības un pienākumi. *A.Z.* sniedzis paskaidrojumu un protokolā norādījis, ka tam nepiekrīt.

Administratīvo pārkāpumu policijas darbinieki atklāja vizuāli, atrodoties tiešā tuvumā pārkāpuma izdarīšanas vietai, un fiksēja pārkāpuma izdarīšanas brīdi ar braukšanas ātruma noteikšanas mērierīci.

Mērierīce ir sertificēta (verificēšanas sertifikāts Nr.E1850V10) normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā un tā atbilst Ministru kabineta noteiktajām prasībām, tāpēc mērījumi ir atzīstami par ticamiem.

Apstākļi, kas dotu pamatu apšaubīt policijas amatpersonas objektivitāti un iespējas fiksēt pārkāpumu, nav konstatēti, līdz ar to nerodas šaubas par to, ka policijas amatpersona ir pareizi konstatējusi administratīvo pārkāpumu.

Lietas materiālos nav pierādījumu, ka policijas amatpersona būtu ieinteresēta, lai *A.Z.* nepamatoti tiktu saukts pie administratīvās atbildības, tāpēc nav pamata apšaubīt Protokolā un policijas amatpersonas dienesta ziņojumā norādīto faktisko apstākļu izklāstu.

Arī gadījumos, kad uz brauktuves atrodas vairāki transportlīdzekļi, policijas amatpersona vienlaicīgi arī vizuāli nosaka, kurš no transportlīdzekļiem brauc ar mērierīcē uzrādīto ātrumu.

A.Z. gada laikā izdarījis administratīvo pārkāpumu ceļu satiksmē, kas saistīts ar braukšanas ātruma pārkāpšanu. Jāņem vērā arī tas, ka no 2001.gada *A.Z.* par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu sodīts astoņas reizes.

Piemērotais naudas sods Ls 100 apmērā ir atbilstošs pārkāpumam, jo maksimālā ātruma pārsniegšana apdzīvotā vietā par 48km/h nav nenozīmīgs pārkāpums ceļu satiksmē, kā arī *A.Z.* gada laikā ir administratīvi sodīts par braukšanas ātruma pārsniegšanu.

[3] Administratīvajā rajona tiesā 2011.gada 31.augustā saņemts *A.Z.* (turpmāk – pieteicējs) pieteikums par Lēmuma atcelšanu.

Pieteikums pamatots ar šādiem argumentiem.

Lēmumā ņemtas vērā tikai policijas jaunāko inspektoru liecības, bet ignorēti visi pieteicēja sūdzībā minētie argumenti. Mērierīces tehniskie parametri pieļauj iespēju noteikt, kādā virzienā braucošo transportlīdzekļu ātrums tiek noteikts. No lietas materiāliem nav noprotams, kurā virzienā braucošo transportlīdzekļu ātruma mērījums ierīcē apstrādāts un uzrādīts.

Nav ņemts vērā apstāklis, ka ar mērierīci nav iespējams noteikt, kuram objektam tiek izdarīts mērījums un kur tiek raidīts izstaroto staru kūlis.

Mērierīce izstaro starus noteiktā darbības sektorā, un tas nav uzskatāms par viena stara mērījumu, kas būtu nekļūdīgi piemērojams kādam objektam mērījuma izdarīšanas virzienā.

Nav zināms attālums, kādā no Mērierīces Transportlīdzeklis atradies, izņemot it kā ziņas par to, ka mērījums veikts 355m no apdzīvotas vietas sākuma. Attālums ir būtisks, nosakot ātruma mērierīces darbības sektoru.

Ātruma mērīšanas brīdī dotajā ceļa posmā atradās vairākas automašīnas. Pirms pieteicēja ar distanci 30-50m brauca smagā kravas automašīna, bet aiz pieteicēja ar distanci 50-80m brauca kāda vieglā automašīna, pretējā virzienā brauca vieglā automašīna.

Policijas inspektori dienesta ziņojumā ir norādījuši nepatiesu informāciju, jo sākotnēji policijas inspektors deva rīkojumu kravas automašīnas vadītājam apturēt automašīnu, kas strauji samazināja braukšanas ātrumu, bremzējot un nobraucot no brauktuves asfaltbetona seguma, bremzējošie rati nobloķējās, atstājot uz brauktuves bremzēšanas pēdas. Tas norāda, ka kravas automašīna nevarēja atrasties iepretim policijas inspektoriem ātruma mērīšanas brīdī.

Pieteicējam netika izskaidrota pārkāpuma būtība, netika izskaidrots, kāda ir atbildība par izdarīto pārkāpumu. Jaunākais inspektors, pienākot pie automašīnas nesasveicinājās. Pieteicējs tika informēts, ka jaunākais inspektors ir pieņēmis lēmumu par maksimālā soda uzlikšanu, jo sākotnēji pieteicējs nepiekrita policistu neaizpildītajam protokolam.

[4] Atbildētāja paskaidrojumā tiesai norāda, ka pieteikumu neatzīst, pamatojoties uz Lēmumā norādītajiem argumentiem.

[5] Ar Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 28.marta spriedumu (turpmāk – spriedums) pieteikums noraidīts.

Tiesa konstatēja šādus pierādījumus: Protokols un Sākotnējais lēmums *(lietas lapa 43),* pieteicēja rakstveida paskaidrojums *(lietas lapa 41),* paskaidrojums pieteikumā tiesai *(lietas lapas 5-8)* un sūdzībā atbildētājai *(lietas lapas 35-39),* atbildētājas rakstveida paskaidrojums tiesai *(lietas lapas 27-28),* Iekšlietu ministrijas Informācijas centra Sodu reģistra informācija par izdarītajiem administratīvajiem pārkāpumiem *(lietas lapa 42),* Ceļu policijas reģistra informācija *(lietas lapa 51), I.K.* ziņojums *(lietas lapa 45), R.G.* ziņojums *(lietas lapa 47), I.K.* sastādītā ceļu satiksmes noteikumu pārkāpuma vietas shēma *(lietas lapa 48),* radara „ISKRA – 1" Nr.13197D atkārtotās verificēšanas sertifikāts Nr.E1850V10 *(lietas lapa 44),* radara lietošanas instrukcija *(lietas lapas 53-65)*, pieteicēja iesniegtie ortofoto *(lietas lapas 73-75*), *I.K.* un *R.G.* sniegtās liecības tiesas sēdē *(lietas lapas 82-84),* pieteicēja administratīvo pārkāpumu vēsture *(lietas lapa 42).*

Protokolā fiksēts, ka pieteicējs 2011.gada 11.jūnijā plkst.12:50 apdzīvotā vietā ceļa zīmes Nr.518 darbības zonā vadīja transportlīdzekli ar ātrumu 102 km/h (minimālais braukšanas ātrums pēc radara pieļaujamās kļūdas atrēķināšanas – 98 km/h). Mērierīce ir sertificēta, un Protokolā fiksētais Transportlīdzekļa braukšanas ātruma mērījums veikts ar derīgu mērierīci.

No ziņojumiem un policijas darbinieku liecībām izriet, ka ātrums mērīts tieši pieteicēja vadītajam transportlīdzeklim, jo policijas darbiniekus piesaistījis tā acīm redzami lielais braukšanas ātrums.

Policijas darbinieki pārzina radara lietošanas principus, tai skaitā iemeslus, kas traucē radara darbību, nepastāvēja apstākļi, kas būtu varējuši traucēt ātruma mērījuma veikšanu konkrētajam transportlīdzeklim.

Lietā nav pierādījumu tam, ka attālums starp pieteicēja transportlīdzekli un pa priekšu braucošo kravas transportlīdzekli bija 30 – 50 m un tiesai nav pamata apšaubīt policijas darbinieku ziņojumos norādīto par viņu atrašanās stāvokli pret kravas transportlīdzekli pieteicēja vadītās automašīnas ātruma pārkāpuma fiksēšanas brīdī.

Policijas darbinieki nav pieļāvusī procesuālus pārkāpumus. Nav pamata apšaubīt shēmās norādīto pieteicēja vadītā transportlīdzekļa ātruma pārkāpuma fiksēšanas vietu, *(lietas lapa 48, 73)* Ceļa zīme Nr.518 neatrodas

radara uztveršanas zonā, un tādējādi ar radaru bija iespējams fiksēt transportlīdzekļu ātrumu, tiem pārvietojoties apdzīvotās vietas robežās.

Pieteicējam pēc protokola sastādīšanas un pirms lēmuma pieņemšanas dota iespēja iepazīties ar Protokola, kurā fiksēta arī pārkāpuma būtība un bija dota iespēja sniegt rakstveida paskaidrojumu. Protokolā pieteicējs apliecinājis, ka Latvijas APK 260.pantā noteiktās tiesības un pienākumi viņam izskaidroti.

No pieteicējam sastādīto protokolu saraksta, kas pievienots lietas materiāliem *(lietas lapa 42)* tiesa konstatē, ka pieteicējs iepriekš 2010.gada 23.septembrī izdarījis līdzīga rakstura administratīvo pārkāpumu ceļu satiksmē, bet atbildību mīkstinoši apstākļi nav konstatēti.

Ievērojot minēto, uzliekot naudas sodu pieteicējam tiesību normā paredzētajā maksimālajā apmērā, lietderības apsvērumi izdarīti pareizi.

[6] Par spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību, kurā lūgts Lēmumu atcelt un apmierināt pieteikumu.

Apelācijas sūdzībā papildus pieteikumā minētajam, norādīti šādi apstākļi.

Tiesa pamatojusies tikai uz jaunākā inspektora liecību un to, ka Transportlīdzeklis mērīšanas izdarīšanas brīdī uz ceļa bija vienīgais, uz kuru varēja attiecināt konkrēto mērījumu.

Nav ņemts vērā, ka smagās automašīnas nereti ievērojami pārsniedz noteikto braukšanas ātrumu, īpaši apdzīvotās vietās un nav vērtēts apstāklis par smagās kravas automašīnas bremzēšanas pēdām.

Pieteicēja paskaidrojums tika sastādīts uzreiz pēc Transportlīdzekļa apturēšanas, bet policijas inspektora ziņojums varēja tikt sastādīts vēlāk, ar atpakaļejošu datumu.

Policijas darbinieki, rakstot ziņojumus, noteikti pievērš uzmanību un apliecinās, ka darbības veiktas saskaņā ar normatīvajiem aktiem, bet tie neapstiprina to, ka faktiski tā arī noticis.

Policijas inspektori, pieņemot lēmumu par soda mēra piemērošanu, vadījušies no personīgām interesēm un vēlmes sodīt pārkāpēju par papildus tiem uzlikto darbu, bet nav izvērtējuši lietas apstākļus un to, ka mašīnā ir mazgadīgs bērns, kurš varētu būt pieteicēja apgādībā un pieteicēja materiālo stāvokli. Ja netiek atcelts spriedums, pieteicējs lūdz samazināt piemēroto naudas sodu uz Ls 80.

[7] Atbildētāja paskaidrojumā tiesai norāda, ka apelācijas sūdzību un pieteikumu neatzīst un lūdz Lēmumu atstāt negrozītu.

[8] Saskaņā ar Latvijas APK 289.[21]panta otro daļu Administratīvā apgabaltiesa apelācijas sūdzību izskata rakstveida procesā.

Atbilstoši Latvijas APK 289.[22]panta pirmajai daļai apelācijas instances tiesa taisa nolēmumu administratīvā pārkāpuma lietā atbilstoši šā kodeksa divdesmit trešās „a" nodaļas prasībām.

Motīvu daļa

[9] Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzība ir nepamatota un Lēmums ir atstājams negrozīts, pamatojoties uz šādiem apstākļiem.

[10] Apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa ir pareizi un vispusīgi izvērtējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus.

Apgabaltiesa saskaņā ar Latvijas APK 289.[13]panta trešo daļu pievienojas pārsūdzētā lēmuma pamatojumam un atzīst par pareizu pirmās instances tiesas konstatētos lietas apstākļus un to juridisko vērtējumu (sk. šā sprieduma 5.punktu). Līdz ar to apgabaltiesa atkārtoti nenorāda tos argumentus, ka norādīti pirmās instances tiesas spriedumā un atzīst tos par pareiziem.

No lietas materiāliem izriet, ka policijas amatpersona atbilstoši savai kompetencei, pildot dienesta pienākumus, ar verificētu mērierīci gaišā diennakts laikā fiksējusi pieteicēja vadītā transporta līdzekļa kustības ātrumu ceļa zīmes Nr.518 darbības zonā.

Ziņas par administratīvā pārkāpuma notikumu nedod pamatu secināt, ka fiksētais ātrums būtu attiecināms uz citu transporta līdzekli.

Policijas darbinieka paskaidrojumi, administratīvā pārkāpuma protokols un dienesta ziņojums ir pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā, uz kura pamata var izdarīt secinājumu par personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

Apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa pamatoti atzinusi, ka pieteicējam piemērotais naudas sods nav samazināms, jo pieteicējs apdzīvotā vietā ievērojami pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu un pieteicējs iepriekš gada laikā atkārtoti sodīts par līdzīgu pārkāpumu.

Administratīvā apgabaltiesa secina, ka apelācijas sūdzībā un pieteikumā norādītie apstākļi nevar būt par pamatu Lēmuma atcelšanai.

Administratīvā apgabaltiesa, novērtējusi lietas faktiskos apstākļus, secina, ka pieteicējs pamatoti ir saukts pie administratīvās atbildības par

Latvijas APK 149.[8]panta četrpadsmitās daļas pārkāpumu, jo pieteicēja darbībās ir attiecīgajā tiesību normā paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāvs.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[12] panta otrās daļas 1.punktu, 289.[22] panta pirmo un otro daļu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

Atstāt negrozītu Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes priekšnieka vietnieka p.i. 2011.gada 25.jūlija lēmumu Nr.345 atcelšanu (protokols-paziņojums Nr.PD413310) par *A.Z.* (personas kods */personas kods/*) saukšanu pie administratīvās atbildības par Latvijas APK 149.[8]panta četrpadsmitās daļas pārkāpumu, bet *A.Z.* pieteikumu par lēmuma atcelšanu noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnesis referents *(paraksts)* M.Vīgants

Tiesnese *(paraksts)* I.Kaļiņina

Tiesnese *(paraksts)* R.Paegle

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās apgabaltiesas tiesnesis M.Vīgants
2013.gada 18.februārī.